

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 147/07-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. K. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov vo veci vedenej pod sp. zn. Nc 1205/96, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. K. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 1205/96 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bardejov **p r i k a z u j e ,** aby v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 1205/96 konal bez zbytočných prietáhov.

3. I. K. K. priznáva finančné zadostučinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bardejov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bardejov je povinný uhradiť I. K. K. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. P., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. decembra 2006 doručené podanie I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorom namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) vo veci jeho návrhu „zo dňa 14. XII. 1995, na preskúmanie zákonnosti úradných rozhodnutí v správnom konaní pod čís. 95/00138-práv./58-4 a 95/00325-práv./435, zo dňa 8. XI. 1995...“.

Sťažovateľ k svojmu podaniu okrem iného priložil aj kópiu podania zo 17. júla 2004 adresovaného okresnému súdu označeného ako „*Opakovaná sťažnosť na prieťahy v konaní*“, v ktorom sa sťažovateľ sťažuje „*na nepružné a vleklé vedenie niektorých mojich súdnych sporov sudcami Okresného súdu v Bardejove... napr. u môjho písomného súdneho návrhu ešte zo dňa 15. XII. 1995, u ktorého bardejovský súd dodnes nepohol ani len prstom*“.

Podľa názoru sťažovateľa boli nečinnosťou okresného súdu porušené jeho základné práva a slobody, a preto žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej vydal tento nález:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské právo I. K. K. podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru o jeho ochrane, absolútnou nečinnosťou Okresného súdu v Bardejove v konaní o súdnom návrhu sťažovateľa, zo dňa 14. XII. 1995, po dobu viac ako 11 rokov od jeho podania bolo obzvlášť flagrantným spôsobom porušené.

2.) Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove, aby o sťažovateľovom súdnom návrhu, zo dňa 14. XII. 1995 a doručeného mu dňa 15. XII. 2006, urýchlene konal a bez zbytočných prietáhov a neodkladne o ňom aj meritórne rozhodol.

3.) Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 300 tis. Sk (slovom tristotisícokorúnslovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove uhradiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

4.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to v lehote 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Po predchádzajúcich výzvach na doplnenie podania sťažovateľ predložil ústavnému súdu splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. V. P., B., a notárom overenú kópiu svojho podania zo 14. decembra 1995 adresovaného okresnému súdu. Toto podanie je označené ako „Vec: Preskúmanie rozhodnutí v správnom konaní súdom - návrh“ a je v ňom uvedené nasledovné:

„Týmto sa domáham preskúmania a zrušenia právoplatných, ale vysoko nezákonných rozhodnutí Okresného úradu v Bardejove pod čís. 95/00138-práv/58-4, zo dňa 8. XI. 1995 a čís. 95/00325-práv/435, zo dňa 8. XI. 1995, ktorými bolo nesprávne zamietnuté moje odvolanie proti platobným výmerom správcu dane mesta Bardejove čís. 3464 na daň z nehnuteľností za roky 1993 a 1994.

Verím, že uvedené rozhodnutia budú zrušené v čo najkratšom čase, teda nie za 5 rokov, ako to býva u tohto súdu zvykom.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval, uznesením č. k. IV. ÚS 147/07-20 zo 14. júna 2007 ju prijal na ďalšie konanie a vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne

pojednávane. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu oznámili ústavnému súdu, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávane, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania upustil, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 26. júla 2007. Okrem iného sa v ňom uvádza:

«... Sťažovateľ I. K. K. dňa 15. 12. 1995 súdu doručil písomné podanie označené ako „Preskúmanie rozhodnutí v správnom konaní súdu - návrh“, ktoré s vtedy platným Spravovacím poriadkom pre okresné a krajské súdy (vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb.) bolo zapísané do reg. Nc všeob. pod sp. zn. Nc 1205/96 ako nejasné podanie. Aj keď podanie sťažovateľ označil ako návrh, je nesporné, že podanie nielenže nemalo náležitosti návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 79 O. s. p. vo vtedy platnom znení, ale ani všeobecné náležitosti v zmysle ustanoveniu § 42 ods. 1 O. s. p.

Súd tieto nedostatky podania sťažovateľa sa pokúsil odstrániť, keď výzvou zo dňa 8. 2. 1996 bol v súlade s ustanovením § 43 ods. 1 O. s. p. vyzvaný svoje podanie v lehote 15 dní doplniť. Sťažovateľovi výzva súdu bola dňa 12. 2. 1996 doručená, na ktorú však nereagoval spôsobom okolnostiam primeraným, lebo výzvu súdu vrátil s poznámkou, že výzva je neurčitá a nie je možné na ňu reagovať. Vzhľadom na tento postoj sťažovateľa bol daný pokyn spis založiť do spisovne.

Vzhľadom na uvedené mám zato, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná a to napriek tomu, že postup súdu, pokiaľ spis bol dňa 6. 6. 1996 založený do spisovne bez ďalších úkonov, bol nesprávny, aj keď v zmysle výzvy súdu sťažovateľ bol poučený, že v prípade nedoplnenia podania súd konanie zastaví. Som totiž toho názoru, že postup podľa § 43 ods. 2 O. s. p. vo vtedy platnom znení, teda postup v zmysle poučenia daného sťažovateľovi

vo výzve súdu zo dňa 8. 2. 1996, by prichádzal do úvahy iba v prípade, ak by z podania bolo zrejmé, že ním podáva návrh na začatie konania, čo z podania sťažovateľa zrejmé nebolo. Postup súdu pokiaľ konanie podľa § 43 ods. 2 O. s. p., po márnej výzve na doplnenie podania, nezastavil, je treba považovať za postup „lege artis“. Naviac aj v prípade, že by tento postup súdu bol v rozpore s už uvedeným ustanovením § 43 ods. 2 O. s. p., nemožno akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že týmto postupom došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pri posudzovaní otázky, či k porušeniu uvedených práv sťažovateľa došlo nemožno totiž neprihliadať k absolútne nevhodnej reakcii sťažovateľa na výzvu doplniť jeho podanie a tiež na skutočnosť, že sťažovateľ až doposiaľ neprejavil žiadnu snahu svoje podanie doplniť a vytvoriť tým podmienky pre konanie o jeho prípadných nárokoch. Táto nečinnosť sťažovateľa nesvedčí o jeho potrebe dovolať sa ochrany súdu, teda potrebe vyriešiť jeho stav právnej neistoty. Poznávam, že nemohol byť problém, aby sťažovateľ požiadanim súdu o nazretie do príslušného registra, prípadne spisu, identifikoval podanie, ktoré sa žiadalo doplniť a ktoré bolo do registra súdu zapísané pod sp. zn. Nc 1205/1996.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že na nečinnosť súdu sa sťažoval u predsedu súdu, ale ani využitie tejto právnej možnosti na odstránenie prieťahov neviedlo k náprave.

Je síce pravdou, že sťažovateľ dňa 19. 7. 2004 mi doručil svoje podanie zo dňa 17. 7. 2004, ktoré bolo zaevidované pod Spr. 1627/04, avšak pre nejasný obsah tohto podania, najmä vo vzťahu k označeniu konania, ktorého sa sťažnosť týka, bol vyzvaný svoju sťažnosť doplniť, pričom sťažovateľ tak neurobil ani v tomto prípade a ako vyplýva z úradného záznamu zamestnankyne súdu, identifikovať konanie, ktorého by sa sťažnosť sťažovateľ mohla týkať, sa súdu bez súčinnosti sťažovateľa nepodarilo. Ani tento postup sťažovateľa nemožno považovať za adekvátny a primeraný ním tvrdenej potrebe dovolať sa ochrany súdu a jeho meritórneho rozhodnutia, ktorým by došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty na strane sťažovateľa. Na dôkaz označený spis Spr. 1627/04 pripájam.

Vzhľadom na uvedené navrhujem sťažnosť sťažovateľa I. K. K. zamietnuť ako nedôvodnú, lebo k zbytočným prieťahom zavinených súdom v jeho konaní sp. zn. Nc 1205/96 nedošlo.»

Ústavný súd listom z 31. júla 2007 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v prípade, ak to bude považovať za potrebné, zaujal stanovisko k citovanému vyjadreniu predsedu okresného súdu v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Právny zástupca sťažovateľa v určenej lehote a ani do dňa prerokovania sťažnosti ústavným súdom stanovisko k vyjadreniu nezaujal.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní evidovanom pod sp. zn. Nc 1205/96.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie

(postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd po posúdení obsahu už citovaného podania sťažovateľa zo 14. decembra 1995 evidovaného pod sp. zn. Nc 1205/96 konštatoval, že v predložennom znení ho nemožno považovať za návrh na začatie konania pred okresným súdom, a preto v danom prípade nie je možné pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa zohľadňovať kritérium právnej a faktickej zložitosti veci.

V rámci druhého kritéria ústavný súd posudzoval správanie sa sťažovateľa ako osoby, ktorá sa svojím podaním zo 14. decembra 1995 domáhala začatia konania pred všeobecným súdom. Ústavný súd vychádzajúc z toho, že uvedené podanie sťažovateľa nebolo možné v predložennom znení považovať za návrh na začatie konania pred všeobecným súdom, sa v zásade stotožnil s citovaným názorom predsedu okresného súdu obsiahnutým v jeho vyjadrení, že na výzvu okresného súdu na doplnenie podania z 8. marca 1995 sťažovateľ „*nereagoval spôsobom okolnostiam primeraným, lebo výzvu súdu vrátil s poznámkou, že výzva je neurčitá a nie je možné na ňu reagovať*“ aj keď poznamenal, že samotná výzva okresného súdu mohla byť formulovaná určitejšie, t. j. tak, aby z jej obsahu vyznelo jednoznačne, že ide o výzvu na doplnenie podania zo 14. decembra 1995.

Zo spisu sp. zn. Nc 1205/96, ako aj z dokumentácie predloženej predsedom okresného súdu (sp. zn. Spr. 1627/04) ústavný súd zistil, že až do 19. júla 2004, keď

sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie označené ako „*Opakovaná sťažnosť na prieťahy v konaní*“, neprejavil aktívne záujem o postup okresného súdu súvisiaci s jeho podaním zo 14. decembra 1995. Z obsahu podania sťažovateľa z 19. júla 2004 sa dá vyvodiť, že smeruje aj proti nečinnosti okresného súdu súvisiacej s jeho postupom pri vybavovaní označeného podania, keďže sa v ňom okrem iného uvádza: „*u môjho písomného súdneho návrhu ešte zo dňa 15. XII. 1995, u ktorého bardejovský súd dodnes nepohol ani len prstom.*“ Na druhej strane ústavný súd čiastočne akceptoval námietku predsedu okresného súdu, že aj podanie sťažovateľa doručené okresnému súdu 19. júla 2004 malo nejasný obsah, a preto podľa názoru ústavného súdu malo byť v záujme sťažovateľa reagovať primeraným spôsobom na výzvu predsedu okresného súdu Spr. 1576/04 z 19. júla 2004, aby upresnil svoju „sťažnosť“.

Na základe uvedených zistení ústavný súd uzavrel, že sťažovateľ nebol v doterajšom priebehu konania dostatočne aktívny a neposkytol svojimi ďalšími nejasnými úkonmi okresnému súdu dostatočnú súčinnosť pri odstraňovaní väd svojho podania zo 14. decembra 1995, čo je potrebné pripísať na jeho ťarchu a zohľadniť pri rozhodovaní o jeho sťažnosti.

Napokon ústavný súd posudzoval postup okresného súdu súvisiaci s vybavovaním podania sťažovateľa zo 14. decembra 1995 doručeného mu 15. decembra 1995 a evidovaného pod sp. zn. Nc 1205/96. V spise sa okrem tohto už citovaného podania sťažovateľa nachádza výzva okresného súdu na doplnenie podania z 8. februára 1996 adresovaná sťažovateľovi, v ktorej sa okrem iného uvádza, že ak sťažovateľ svoje podanie v lehote do 15 dní nedoplní, „*súd konanie zastaví*“. Na č. 1. 3 súvisiaceho spisu sa nachádza predmetná výzva okresného súdu, na ktorej je obsiahnutý rukou písaný text sťažovateľa z 12. februára 1996: „*Dnes, t. j. 12. II. 1996 som obdržal tento list, ktorý je tak neurčitý, že nie je možné na neho odpovedať. Vy viete, čo evidujete pod označeným Nc, ale ja nie.*“ Na nasledujúcej strane spisu sa nachádza pokyn zákonného sudcu súdnej kancelárii zo 6. septembra 1996: „*Spis Nc 1205/96 založiť do spisovne, nedoplnené v lehote.*“

Na základe uvedených zistení ústavný súd konštatoval, že podľa v relevantnom čase platného a účinného znenia § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku bolo povinnosťou

okresného súdu po tom, ako sťažovateľ neprimeraným spôsobom reagoval na jeho výzvu z 8. februára 1996, a teda svoje podanie neopravil alebo nedoplnil a v konaní nebolo možné pre tento nedostatok pokračovať, konanie uznesením zastaviť a toto uznesenie sťažovateľovi doručiť, prípadne opakovať výzvu na doplnenie podania. Ústavný súd v tejto súvislosti neakceptoval názor predsedu okresného súdu, že aj postup, ktorý okresný súd zvolil bol postupom „lege artis“ a na základe toho uzavrel, že zvolený postup, ktorým bolo podanie sťažovateľa zo 14. decembra 1995 pokynom zákonného sudcu založené „*do spisovne*“ bez zastavujúceho uznesenia a jeho doručenia sťažovateľovi, bol v rozpore so zákonom a vzhľadom na následnú dlhodobú nečinnosť okresného súdu spôsobil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Keďže vec vedenú pod sp. zn. Nc 1205/96 týkajúcu sa podania sťažovateľa zo 14. decembra 1995 nemožno považovať v konkrétnych okolnostiach za právoplatne skončenú, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 1205/96 v ďalšom období konal bez zbytočných prietahov.

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. Nc 1205/96 konal bez zbytočných prietahov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto dospel k názoru, že treba rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľa priznať mu primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk s poukazom, že *„Doba absolútnej nečinnosti bardejovského súdu po čas dlhší ako 11 rokov v kuse nie je ničím ospravedlniteľná... pretože ide o veľmi dlhý stav duševnej trzny z trpenia právnej neistoty zo súdneho nerozhodnutia v citlivej daňovej záležitosti...“*.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Berúc do úvahy na jednej strane nezákonný postup okresného súdu pri vybavovaní podania sťažovateľa zo 14. decembra 1995 vedeného pod sp. zn. Nc 1205/96, ktorý spôsobil dlhodobú nečinnosť okresného súdu, a na druhej strane predovšetkým obsah tohto podania, ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať za relevantný návrh na začatie konania pred všeobecným súdom, jeho nedostatočnú súčinnosť pri odstraňovaní väd podania, ale aj jeho dlhodobý „nezáujem“ o postup okresného súdu pri vybavovaní tohto podania, a tiež aj ďalšie uvedené okolnosti prípadu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún) sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. V. P. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) spolu za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a podľa § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vypočítanou zo základu 17 822 Sk - nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006, t. j. 2-krát po 2 970 Sk a 2-krát po 178 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, pretože išlo o úkony urobené v roku 2007.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2007